

РЕШЕНИЕ

№ 23797

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4384** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. Н'ГЕСАН В. ДЪО П./А. N'GUESSAN V. DE P., гражданин на К. д'Ивоар, [дата на раждане], ЛНЧ 10042113784, НП № 25AA86997/09.09.2025 г., валиден до 09.09.2030 г., подадена чрез адвокат П. К. с посочен съдебен адрес в [населено място], [улица], срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ-196 от 27.03.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“ - К. д'Ивоар, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, като на основание чл. 39б ал. 1, във вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ е определен срок от 14 дни за доброволно напускане на страната.
Доводите в жалбата за незаконосъобразност на акта се основават на твърдения за неговата немотивираност и липса на конкретизация на фактите, обусловили упражнената компетентност. Твърди се и нарушение на разпоредбата на чл. 6 АПК - принцип на съразмерност, тъй като мярката "връщане" представлява прекомерна намеса в правната сфера на лицето, налагащ излагането на конкретни мотиви относно необходимостта и пропорционалността ѝ.
Ответникът - началник на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. И. И., оспорва жалбата. В писмени бележки излага съображения за законосъобразност на обжалваната заповед, като издадена от компетентен орган и при спазване на разпоредбите на ЗЧРБ. Счита, че подробно и обосновано е описана цялата фактическа обстановка, поради което претендира за отхвърляне на оспорването и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Докладна записка УРИ 5392р-205/27.03.2026 г. до началника на отдел "Миграция" (л. 28) е направено предложение спрямо А. Н'ТЕСАН В. ДЪО П./А. N'GUESSAN V. DE P., гражданин на К. д'Ивоар, [дата на раждане] , ЛНЧ 10042113784, НП № 25AA86997/09.09.2025 г., валиден до 09.09.2030 г., да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход" в К. д'Ивоар на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44 ЗЧРБ.

В предложението е отразено, че А. Н'ТЕСАН В. ДЪО П./А. N'GUESSAN V. DE P. е получил разрешение № R. за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24в, ал. 1 ЗЧРБ. На 29.12.2025г. същият е подал в отдел „Миграция“ - СДВР заявление рег. № 203242 за удължаване на разрешението си за пребиваване, като е трябвало да предостави необходимите документи и информация изискуеми по ЗЧРБ и ППЗЧРБ. При проверка относно достоверността на заявления от чужденеца адрес е установено, че лицето не живее в това жилище. В тази връзка е издадена заповед за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България с рег. № 513з-728/22.01.2026г. (л. 30), като същата е влязла в сила на 13.02.2026г. След извършени справки в ГК е установено, че към 27.03.2026г. А. Н'ТЕСАН В. ДЪО П. не е напуснал Република България, от което следва, че е незаконно пребиваващ на територията на страната. На 14.03.2026г. служители на отдел „Миграция“- СДВР са посетили заявления от чужденеца адрес в [населено място], пл. „Папа Й. П. II“ № 3, ет. 2, ап. 5 с цел връчване на уведомление рег. № 513000-18693/2026г., с което същият се уведомява за началото на процедура по налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“. Указано му е, че в срок до 7 /седем/ дни от получаване на съобщението може да представи в отдел „Миграция“ своите възражения, обяснения или допълнителни доказателства. А. Н'ТЕСАН В. ДЪО П. не е установен и уведомлението е залепено на входната врата на жилището. В изпълнение на чл. 61, ал. 3, във връзка с чл.26, ал. 1 и чл. 18а, ал. 10 АПК, на 17.03.2026г. същото е публикувано и на официалната интернет страница на СДВР. До настоящия момент в отдел „Миграция“ не е получен отговор от лицето.

Съобщенията до А. Н'ТЕСАН В. ДЪО П. и доказателствата за изпълнение на процедурата по чл. 61, ал. 3, във връзка с чл.26, ал. 1 и чл. 18а, ал. 10 АПК са приложени по делото на л. 32-37 от делото. Пак там са приложени и изготвените докладни за извършените действия по проверка на адреса в [населено място], пл. „Папа Й. П. II“ № 3, ет. 2, ап. 5.

На 27.03.2026 г. е издадена обжалваната заповед УРИ № 5392 ПАМ – 196, от която се установява, че началникът на отдел „Миграция“ - СДВР, като е взел предвид констатациите в Докладна записка УРИ 5392р-205 и направеното с нея предложение, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 ЗЧРБ е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка "връщане до страната на произход". В акта е посочено, че чужденецът не е спазил изискванията, регламентирани в чл.24в, ал. 16, във връзка с чл. 24в, ал. 2 , т. 2 ЗЧРБ, поради което е прекратено производството по заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България Със същата заповед на жалбоподателя е определен срок от 14 дни за доброволно напускане на страната.

Заповедта е връчена лично на чужденеца на 31.03.2026 г.

Жалбата срещу нея е депозирана в съда на 06.04.2026 г.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ – началникът на отдел "Миграция" – СДВР. По делото на л. 40 е приложена заповед № 513з-9426/06.12.2018г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43 ал.4 от ЗМВР и чл.44 ал.1 от ЗЧРБ оправомощава да налагат ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и 44 ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 ЗЧРБ държавните служители, изброени в заповедта, сред които началникът на отдел „Миграция“ при СДВР и началник сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР. Същевременно е приложена и заповед №513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР, видно от която главен комисар С. С. - началник на сектор „незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР е определен да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта.

Предвид така представените заповеди и съобразно регламентацията в чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е направено допустимо препращане към мотивите в Докладна записка УРИ 5392р-205/27.03.2026 г. съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Посочено е и конкретното материалноправно основание за упражняване на компетентността - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – изтекъл срок на разрешението за пребиваване и издадена заповед за отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, връчена на 29.01.2026 г., необжалвана и влязла в сила на 13.02.2026 г., като към 27.03.2026 г. по данни от Граничен контрол чужденецът не е напуснал страната и е незаконно пребиваващ.

Съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б. Жалбоподателят не оспорва по същество наличието на тези предпоставки, вкл. обстоятелството, че издаденото му разрешение за пребиваване е със срок до 04.02.2026 г. /вж. текста на Заповед рег. № 513з-728 от 22.01.2026 г./ От приложените с преписката документи се установява, че по подаденото заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България е постановен отказ, обективизиран в посочената Заповед рег. № 513з-728 от 22.01.2026 г. Заповедта е връчена лично на чужденеца на 29.01.2026 г., не е обжалвана и е влязла в сила на 13.02.2026 г., от която дата лицето се счита за „незаконно пребиваващ“ съгласно дефиницията на § 1, т. 3б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ. Тези безспорни данни обуславят правомерност на предприетите от ответника действия по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ.

В хипотезата на чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ административният орган действа в условията на обвързана компетентност. Ето защо и при действието на чл. 41, т. 2 ЗЧРБ материалната законосъобразност на процесната заповед е обусловена от преценката дали е изтекъл разрешението срок за пребиваване на чужденеца и дали същият е напуснал страната в този срок. В случая жалбоподателят не оспорва, че не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок – 04.02.2026 г., поради което се налага извод, че са налице фактическите основания за издаване на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ на посоченото в нея основание по чл. 44, т. 2 с.з. За жалбоподателя е настъпил правопрекрътяващият факт, което от своя страна създава задължение за неговото връщане, поради незаконното му пребиваване на територията на страната. Нормите за регламентиране на мерките за административна принуда и процедурата по налагането им са

императивни и задължителни за органа.

Действително, релевантни за проверката на законосъобразността на заповедта от гледна точка на пропорционалността се явяват и тези обстоятелства, чието установяване и съобразяване е от значение за случая, тъй като по силата на чл. 6, ал. 5 АПК административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В тази връзка съдебният контрол върху акта за налагане на принудителна административна мярка включва и проверка за съответствието му с принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. В случая обаче жалбоподателят не сочи никакви обстоятелства от гледна точка на неговото социално положение и личен живот, поради което доводите за непропорционалност на мярката се явяват самоцелни – обслужващи защитната му теза за незаконосъобразност на акта.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспорената заповед не страда от релевираните пороци. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед направеното искане, съдът намира, че на ответната страна, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н'ГЕСАН В. ДЪО П./А. N'GUESSAN V. DE P., гражданин на К. д'Ивоар, [дата на раждане], срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ-196 от 27.03.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. Н'ГЕСАН В. ДЪО П./А. N'GUESSAN V. DE P., гражданин на К. д'Ивоар, [дата на раждане], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс.

СЪДИЯ: